

(Homenatge a tots els poetes que mai no han pensat en publicar).

Ens varem conèixer per simpatia mútua. Alguer, tardor del 73. Un grup de joves esguardant la marina, temps, lleure, calma... una invitació a fumar celines i ja erem companys. Dies que passaven com l'escopinada que trepitja un burgès. Menjars amb somriures, gresca i tabola: «Això és serp, no en mengis!», «Beu, beu que no fa mal aquest vi», fumades amb sons adulterats de Premiata, Forneri & Marconi, embriagadeses en companyia i no és tòpic, dels vells pescadors, que entonaven himnes immortals. Eren els escombralls d'una societat agrària i petit-burguesa. No volien treballar. No tenien les idees massa clares —a nivell socio-econòmic, a nivell humà sí i força!— però s'adonaven intuïtivament que tot seguiria igual. La vida passaria com el xiulet d'un tren i en un feix d'anys, envellits per l'explo-tació quotidiana, no deixarien cap solc, ni a la societat, ni a la seva vida. Potser per això, en frase tronada, volien viure la seva vida. Mario, el poeta del carrer és amb ells assaborint amb tota intensitat uns moments que es repeteixen com cinta de Moebius. Vitto s'apropa cantus-sejant una cançó popular, ensumo el flaire que li ha deixat el maristela que s'em-passa com el cafè de bon matí, els trocos fan els seu soroll onomatopèic que els han batejat: troc-troc, troc-troc, una fusta, un troç de cuir i ja tenien sabates. El temps era tot nostre, potser l'única cosa que encara ens deixava la irracionalitat d'aquesta societat curulla de relacions d'opressió i explotació.

«Só nat a Uri l'any 50, país pobre... el meu pare quan jo tenia tres anys va caure malalt i em van portar a un col·legi, tancat, i vareig estudiar, normal però les monges, en poques paraules, no eren monges... No eren germanes de Déu com fan creure. Só fugit d'allà, 4 o 5 voltes. Em van dir que era un element insuportable i em van fer via, só sensible i de la mateixa manera que dono afecte vull que me'n donguin... Vaig començar a estudiar la secundària, la vista no em funcionava i só eixit, vaig començar a pensar per compte meu i he vist que les escoles no t'ensenyen a ser un home sinó un robot... Legu la passió per la música, per escriure, per fer un petit conjunt musical, amb sacrifici car no treballava, després vaig anar en giro per Europa dos anys. El viatge encara em va obrir més els ulls, m'ha fet comprendre massa coses la vida, cal tenir un xic de cor, m'han ajudat i jo també he ajudat molt, sempre freqüentava el mateix tipus de gent, digues-els-hi per entendre'ns hippis o com et plagui, m'hi trobava massa bé amb ells, he vulgut provar l'experiència de la presó, sis mesos, pensava en les víctimes de la societat injusta i l'estada allà m'ha ajudat encara a tenir el cor més gran, só al marge de la societat però só a dins d'ella, ja m'entens, vaig vivint així i fent comprendre a la gent que a galera s'hi ha d'anar conscient, a dins ens donaven un quart de litre de vi i jo non bevia i el donava als altres, a mi em donaven tabac. En cert sentit s'està pitjor a fora que a dins, ets fora de la societat, la cel·la és dins de la societat però la teva ment ho rebutja tot, he fet un altre conjunt musical, més cançons, més poesies que agraven a la gent, etc. La condemna a galera la considero injusta, la primera vegada ha d'haver-hi el perdó, he fet molta música, m'agrada i vull, encara, continuar-la. Què penso de l'actual societat?

ALGUER: CONVERSA AMB UN POETA DEL CARRER

dic schifo i amb això em sembla que ja ho dic tot.

M'agrada viure al carrer, vull ser lliure però és què des de la família fins als vianants no es comprèn el fet que passi el temps al carrer, aquí als escalins, davant la marina, parlant, fumant, sense fer a-res. Per això me'n vull anar de casa, també el fet de no treballar els hi fa creure que só un mandró i això no és cert, treballo pensant, comprenent totes les coses injustes que hi ha al món i per això, per pensar massa, he estat quinze dies a l'hospital, sense assistència i m'han tret fora sense guarir-me del tot, els nervis encara els tinc alterats per pensar en tantes coses...

Les poesies són unes coses bellíssimes per qui les fa i per qui les comprèn, al mateix moment el lector ha de comprendre l'estat d'ànim de l'autor a l'escriure aquestes paraules. S'ha d'anar al fons del poema... mira aquest, es diu «chi mi aiuterà», no, no està escrit en alguerès, el parlo però no l'escriu.

Giro nella notte come un cane
cerco qualche cosa de mangiare
solo per le vie della città
vago nel silenzio senza fine
chi mi aiuterà chi mi aiuterà
vedo una panchina ed un lampione
cerco di soraiarmi e di dormire
ma non posso perche ho tanta fame
ed ho anche tanto freddo
chi mi aiuterà chi mi aiuterà
mi alzo e mi rimetto a camminare
e mi ritrovo ancora vagabondando
ma non so più che cosa fare
quasi non riesco più a camminare
chi mi aiuterà chi mi aiuterà

No teníem moneda, tu necessitaves unes ulleres noves, tenies cinc o sis dioptries i feia una setmana que anaves sense vitralls protectors. Sentia una mena d'angoixa cada vegada que et mirava, jo també era —sóc— un miop, et vaig donar un rellotge, poca cosa, vint o trenta mil lires, i et vas posar a riure, discutírem... i anant a fer un tomb per la platja de sorra gruixuda i plena de palla dins un capvespre tardoral amb el sol groc lluent que ens acompanyava ens acomiadàrem del dia passat. Ens trobàvem massa bé, assai com dieu vosaltres per la influència de l'italià, però tant hi fa, massa bé, assai bé, molt bé... tot són formes d'expressar un tarannà vital. Dos minyons marxaven a Amsterdam. Tot el grup de gent dels escalins els hi parlava, eren l'epicentre d'un maelstrong que mena la joventut del món vers uns camins desconeguts. La Rosario arriba i diu que fan «Roma» de Fellini. Deixem estar el cinema i marxem a la taberna, a la «Camera de Gaz» a veure els companys i

beure «Selle & Mosca». Per la Passejada, reproduïda al gravat, els vianants ens miraven, es tombaven i xiuxejaven. Trenta joves despenjats, bruts alguns, barbuts o amb llarga cabellera tots. La vida ens era un etern entrellat.

JOSEP M. FIGUERES

N. de l'A.: He deixat l'entrevista amb els mateixos mots que deia en Mario, alguns ens són desconeguts, altres manllevats del castellà com ara «legu» per «luego», altres italians com «schifo» és a dir fàstic, repugnància, esgarri-fansa, neguit... la transcripció dels mots de Mario és totalment literal, respectant a posta les incongruències, repeticions, etc. El poema és tal com me'l va donar, sense puntuació i amb errades. A tall de mostra i d'indicació poden ser elements orientatius per a poder fer un judici complet.